

Epistola întâi către Corinteni

Capitolul 13

Cuprinsul

Epistola întâi către Corinteni	1
Capitolul 13	1
45. Dragostea	1
46. Dragostea nu pierie niciodată	3

45. Dragostea

1 Corinteni 13.1-7: Dacă vorbesc în limbile oamenilor și ale îngerilor, dar nu am dragoste, sunt aramă sunătoare sau chimval răsunător. Și dacă am profetie și știu toate tainele și toată știința și dacă am toată credința încât să mut munți, dar nu am dragoste, nu sunt nimic. Și dacă voi împărți ca hrană toată averea mea și dacă-mi voi da trupul, ca să fiu ars, dar nu am dragoste, nu-mi folosește la nimic. Dragostea este îndelung-răbdătoare, plină de bunătate; dragostea nu invidiază; dragostea nu se laudă, nu se îngâmfă, nu se poartă necuviincios, nu caută ale sale, nu este iute la mânie, nu socotește răul, nu se bucură de nedreptate, ci se bucură cu adevărul, suportă toate, crede toate, speră toate, rabdă toate.

Pare că acest capitol s-a rătăcit. Se află între capitolele 12 și 14, unde Pavel vorbește despre acel singur trup și daruri. Dar nu există nimic în Biblie care să nu fie la locul potrivit. Acest lucru nu este posibil, deoarece adevăratul autor al Bibliei este Duhul Sfânt. Și dacă te întrebi de ce un astfel de pasaj, care la prima vedere pare să fie în locul greșit, se află totuși în acest loc, credința ta în inspirația Bibliei va crește și mai mult. Așa este și aici. În capitolul 12, Pavel a arătat diversitatea darurilor. În capitolul 14, el arată cum trebuie să funcționeze aceste daruri în practică. În capitolul 13 vedem, ca să zicem așa, axa în jurul căreia se învârt aceste două capitole. Poți să-ți exerciți darul în mod corect și cu efectul dorit numai dacă motivul este dragostea. Dragostea depășește orice dar. De aceea ea este „calea nespus mai bună”, așa cum se spune în ultimul verset al capitolului anterior (1 Corinteni 12.31b). Dragostea, despre care este vorba aici, nu este un simplu sentiment de afecțiune. Cu atât mai puțin este dragostea ieftină, pe care o găsim în lume, unde dragostea este de fapt iubire de sine. Nu, aici este vorba despre însăși natura lui Dumnezeu. Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 4.16,18).

Marea caracteristică a dragostei divine – prin care tu poți așadar recunoaște dragostea divină – este că ea este complet altruistă. Este o dragoste dătătoare, care se îndreaptă spre celălalt. Nu era acesta și scopul darului? Darul nu este oare menit să fie de folos celui alt? Dragostea îți dă puterea să faci aceasta, pentru că ai primit natura divină (2 Petru 1.4).

În viața Domnului Isus, care este El Însuși Dumnezeu, tot ceea ce se spune în capitolul nostru despre dragoste se regăsește în mod desăvârșit. Poți pune acest capitol, ca să zicem așa, lângă Evanghelia și vei întâlni efectul său pe fiecare pagină. Atunci vei constata că dragostea divină

merge mult mai departe decât simpatia sau afecțiunea umană. Desigur, nu îți este greu să-ți exerciți darul față de frații și surorile care îți sunt dragi. Dar dragostea merge mult mai departe. Dragostea, așa cum este ea prezentată aici, acționează chiar și atunci când nu se găsește nimic de iubit la celălalt. Poate că te superi foarte mult pe un frate sau pe o soră. Să știi că dragostei divine, altruiste, nu-i pasă de asta.

Dragostea devine activă pentru că este dragoste. Cine este celălalt, sau cum reacționează nu are nicio importanță pentru dragoste. Marele model este Dumnezeu Însuși. Așa cum am spus: Dumnezeu este dragoste. Ei bine, în 1 Ioan 4,9,10 este scris cum a arătat Dumnezeu aceasta: El L-a dat pe Unicul Său Fiu. Dumnezeu știa că oamenii nu-L vor. Știa ce vor face cu Fiul Său. Și totuși L-a dat! Asta este dragostea. Este aceeași dragoste care este necesară pentru a practica un dar. Fără această dragoste, totul este fără valoare. Lucrurile, cu care poți impresiona pe alții, nu au nicio semnificație fără dragoste. Pavel aplică multe lucruri din acest capitol la sine însuși; el folosește adesea cuvântul „eu”. Când citești acest pasaj, trebuie să-l aplici și la tine.

El începe cu vorbirea în limbi. Credincioșii din Corint apreciau foarte mult acest dar, erau mândri de el. Imaginează-ți că ai stăpâni toate limbile lumii, fără să le fi învățat, chiar și limba îngerilor. Ar fi ceva! Dar dacă nu te-ai lăsa călăuzit de dragoste când folosești acest dar, ar fi doar sunete goale, care s-ar pierde în scurt timp și nu ar avea niciun rezultat durabil.

La fel este și cu celelalte daruri. Dacă ai putea spune totul despre viitor pe baza Bibliei, dacă ai fi inițiat în tainele lui Dumnezeu, dacă ai ști pe de rost întreaga Biblie și ai face fapte mărețe ale credinței, ai fi nimic, absolut nimic, dacă dragostea nu ar fi motivația ta interioară pentru a exercita aceste daruri. Și ce părere ai despre a-ți împărți averea pentru a hrăni săracii? Nu ar fi o dorință nobilă? Și totuși, nu ți-ar folosi la nimic, dacă dragostea nu te-ar împinge să faci asta. Au existat oameni care și-au dat toate averile pentru a-și liniști conștiința. Ei își câștigaseră averea în mod necinstit și credeau că, dacă ar da totul, ar avea conștiința curată. Dar asta nu le va folosi la nimic, pentru că lipsește dragostea. Au existat și oameni care și-au dat trupul pentru a fi ars. S-au stropit cu benzină și și-au dat foc, pentru a atrage atenția oamenilor asupra cauzei pentru care se sacrificau. Poate că au reușit să atragă atenția presei, dar lor înșiși nu le-a folosit la nimic, pentru că în sacrificiul lor lipsește dragostea divină. Pentru Dumnezeu nu a avut nicio valoare.

Apoi, în versetele 4-7 urmează o descriere a modului în care se manifestă dragostea. De fapt, acolo se spune mai mult despre ceea ce dragostea *nu* este. Este exact ca în descrierea noului cer și a noului pământ din Apocalipsa 21, unde tu citești în versetul 4 despre lucrurile care nu vor mai fi acolo. Tu trăiești într-o lume în care te confrunți în toate felurile cu consecințele păcatului. Dragostea divină nu se lasă descurajată de acest fapt, ci vede tocmai în asta o ocazie de acțiune. În viața Domnului Isus, aceasta a fost în chip desăvârșit vizibil. Prin urmare, acest capitol este de fapt o descriere a persoanei Sale.

Deoarece și tu ai încă păcatul în tine, poți dovedi cel mai bine această dragoste prin a nu face anumite lucruri. Dar primele două însușiri menționate au o reflectare pozitivă. Îndelunga-răbdare nu este o calitate des întâlnită în această lume. Ea se referă la faptul că te poți stăpâni când vezi lucruri care nu sunt bune sau când ești nedreptățit. În loc să-ți ceri drepturile, ai răbdare cu ceilalți. Mergi chiar mai departe: le arăți bunătate celor din jurul tău. Nu a făcut Domnul Isus exact aceasta?

Urmează apoi trăsăturile care lipsesc atunci când este prezentă dragostea divină. Ești (ai fost) invidios din când în când? „A te da mare” poate fi comparat cel mai bine cu „a te da în spectacol”, a arăta cât de frumos ești sau a atrage atenția cu cele mai noi lucruri care se pot cumpăra (orice ar fi ele). Ești îngâmfat, când vrei să pari mai mult decât ești. Nu ți s-a întâmplat niciodată? Nu ai

acționat vreodată în mod indecent? Adică: nu ai rănit vreodată sentimentele altcuiva? Ai încercat întotdeauna să cauți binele pentru ceilalți, fără să te gândești la tine? Ești uneori sarcastic față de cineva sau față de ceva, pe care ți l-au făcut alții? Este foarte ușor să gândești rău despre cineva. Uneori, propriile gânduri te sperie. Îți amintești de situații în care ți s-a părut bine că alții au greșit? Desigur, ai făcut asta pentru a-ți liniști propria conștiință. Atunci nu ți s-a părut plăcut să auzi adevărul.

Toate acestea nu se găseau niciodată la Domnul Isus. Ele nu se găsesc nici în dragoste, nici în natura divină, nici în viața nouă, pe care ai primit-o, pentru că aceasta este viața Domnului Isus. Dacă dai prioritate dragostei, vei descoperi că în tine lipsesc aceleași lucruri greșite și că ai aceleași lucruri bune ca Domnul Isus. Unele dintre aceste lucruri bune sunt enumerate în versetul 7. „Ea suportă toate”. Asta înseamnă mult! Să suporti totul, să lași pe alții să te calce în picioare? Dacă dragostea cere asta: da! „Ea crede toate”. Aici nu este vorba de o credulitate oarbă, care acceptă ca adevărat tot ce se spune. Înseamnă că dragostea nu este suspicioasă. Se poate exprima și astfel: a avea încredere în celălalt până când se dovedește contrariul. „Speră toate”. Dragostea știe că răul nu va avea niciodată ultimul cuvânt și continuă să sere în victoria binelui. „Rabdă toate”. Dragostea îndură o lovitură. Ea rămâne în continuare activă, în ciuda tuturor încercărilor.

Citește din nou 1 Corinteni 13.1-7. - Ce calități pozitive ale dragostei găsești aici și care sunt cele negative? Care sunt punctele tale slabe? Cum poți schimba asta?

46. Dragostea nu pierde niciodată

1 Corinteni 13.8-13: Dragostea nu pierde niciodată. Dar, fie profeții: se vor sfârși; fie limbi: vor înceta; fie cunoștință: va fi desființată. Deoarece cunoaștem în parte și profetim în parte; dar, când va veni ce este desăvârșit, ceea ce este în parte va fi desființat. Când eram copil, vorbeam ca un copil, gândeam ca un copil, judecam ca un copil; când am devenit bărbat, le am înlăturat pe cele ale copilului. Pentru că acum vedem neclar, ca prin geam întunecat, dar atunci, față către față; acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște după cum și eu am fost cunoscut. Acum dar rămân aceste trei lucruri: credință, speranță, dragoste, iar dintre acestea, mai mare este dragostea.

Când se spune aici că dragostea nu pierde niciodată, nu poate fi vorba decât de dragostea divină. Nu se poate spune în niciun caz că este vorba de dragostea umană sau naturală. Această dragoste poate răci sau chiar se poate transforma în ură. În practica vieții, nu este, cu regret, o excepție ca un bărbat și o femeie să se despartă, pentru că nu mai simt nimic unul pentru celălalt. Când s-au căsătorit, totul părea atât de frumos. Dar, după o perioadă mai scurtă sau mai lungă, dragostea pe care o simțeau inițial unul pentru celălalt s-a răcit. Aceasta se datorează faptului că acest tip de dragoste se bazează pe ceea ce este și face celălalt. Dragostea divină, pe de altă parte, iubește în orice moment, indiferent de comportamentul celuilalt. Aceasta se datorează faptului că Dumnezeu este sursa dragostei divine. De aceea, această dragoste nu pierde niciodată. A existat dintotdeauna și va exista etern. Nu se poate spune același lucru despre daruri.

Profețiile, limbile și cunoașterea vor înceta odată. Atâta timp cât suntem pe pământ, avem nevoie de profeții. Prin profeții se înțeleg două lucruri. În primul rând, este vorba despre prezicerea viitorului, a lucrurilor care trebuie să se întâmple. Găsești aceasta peste tot în Biblie. Așteptările viitoare sunt decisive pentru viața ta pe pământ. De exemplu, cine știe cum va continua lumea, va ține cont de acest fapt în modul în care trăiește și se comportă în lume. În al doilea rând, există profeția în sensul capitolului 14.3, unde este vorba despre vorbirea în adunări. Aici nu este vorba

despre prezicerea evenimentelor viitoare, ci despre încurajarea și avertizarea de care avem nevoie pentru viața noastră de credință. Spre deosebire de dragoste, profețiile vor înceta. Când o prezicere despre viitor se împlinește, profeția a încetat. Așa se va întâmpla cu toate profețiile, pentru că Dumnezeu va împlini tot ce a spus. Și profețiile ca încurajare și avertizare vor înceta, și anume atunci când vom fi luați în cer. Atunci nu vom mai avea nevoie de cuvinte de încurajare sau de corectare.

Același lucru este valabil și pentru cunoaștere: ea va înceta. Dobândirea cunoașterii face parte din viața imperfectă pe pământ. Tu mergi la școală sau urmezi cursuri pentru a-ți îmbogăți cunoștințele și a-ți putea exercita mai bine profesia. Dobândirea cunoștințelor continuă atâta timp cât trăiești pe pământ. Aceasta este valabil și pentru lucrurile lui Dumnezeu. Dar în cer aceasta nu va mai fi necesar; acolo cunoașterea este înlăturată.

Și limbile vor înceta să mai existe. Totuși, în opinia mea, aceasta nu se va întâmpla doar în cer. Pentru a clarifica de ce eu cred aceasta, fac referire la alegerea cuvintelor din versetul 8. În orice caz, aceasta m-a ajutat foarte mult când m-am gândit la darul vorbirii în limbi și la faptul dacă acest dar mai există în prezent. Despre profeții și cunoaștere se spune că „se vor sfârși”, în timp ce despre limbi se spune că „vor înceta”. Această diferență este foarte importantă. „A sfârși” indică faptul că se va întâmpla ceva care va pune capăt atât profețiilor, cât și cunoașterii. Aceasta se va întâmpla când Domnul Isus va veni să ia Adunarea și să o ducă în cer. Atunci se va fi ajuns la desăvârșire și profețiile și cunoașterea nu vor mai fi necesare. Cu limbile este altfel. „Vor înceta” înseamnă că ele vor înceta de la sine după o perioadă de timp, și anume când își vor fi îndeplinit funcția. Și care era funcția lor? Ele arătau clar, în perioada de început a Adunării, că Dumnezeu era la lucru. În Faptele apostolilor, unde sunt descrise apariția și primii ani ai Adunării, citești de mai multe ori în primele capitole despre vorbirea în limbi. Cu cât avansezi mai mult în această carte a Bibliei, cu atât mai rar întâlnești acest dar, până când dispare complet din câmpul vizual. În 1 Corinteni 14, semnificația vorbirii în limbi este tratată mai detaliat, dar aici se găsește deja un indiciu care nu trebuie trecut cu vederea.

În continuare, Pavel vorbește doar despre profeție și cunoaștere. Ambele au loc „în parte”, adică treptat, puțin câte puțin. Dumnezeu are cunoaștere desăvârșită, noi avem doar cunoaștere parțială. Se poate compara cu modul în care cunoaștem un oraș. Nu poți cunoaște cu adevărat un oraș decât dacă mergi pe toate străzile. Cu fiecare stradă pe care ai mers, ai cunoscut orașul un pic mai bine. Asta înseamnă „în parte”, adică în părți. Abia când stai într-un avion și zbori deasupra orașului, ai o vedere de ansamblu și vezi cum toate străzile sunt conectate între ele.

La fel este și cu adevărul lui Dumnezeu. Poți fi ocupat într-un moment cu binecuvântările tale de creștin și în alt moment cu viitorul lui Israel, dar niciodată cu ambele în același timp. Desigur, cu cât te ocupi mai mult de Biblie, cu atât vezi mai mult din minunata unitate a Bibliei. Dar abia atunci vei putea să vezi planul lui Dumnezeu în toată amploarea lui, când va veni desăvârșirea, adică gloria. Faptul că există o creștere și din punct de vedere spiritual reiese din ceea ce spune Pavel despre un copil și un adult. Ceea ce este valabil pentru natură este valabil și din punct de vedere spiritual. Nu știu de cât timp Îl cunoști pe Domnul Isus. Dar știu că, după o vreme, vei considera alte lucruri mai importante decât cele pe care le considerai importante înainte. Vei învăța să apreciezi mai bine valoarea anumitor lucruri. Un copil mic se bucură să se joace cu tot felul de lucruri. Copilul nu recunoaște valoarea lucrurilor, nu îl interesează aceasta, ci numai dacă lucrurile sunt frumoase. O mașinuță este frumoasă, și este de asemenea frumos să stai la volanul unei mașini adevărate. Dar cel care a devenit matur va fi recunoscut între timp marea diferență dintre valoare și utilitate. La fel este și în plan spiritual. Credincioșii din Corint găseau foarte frumos să vorbească

în limbi. Dar vorbirea în limbi aparține „copilăriei” Adunării. Ei nu recunoscuseră încă ce era cu adevărat de valoare pentru Adunare.

Faptul că acum vedem totul neclar se datorează limitărilor pe care le avem ca oameni. Asta nu înseamnă că nu are sens să cunoaștem Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că oricum rămâne dificil și de neînțeles. Nu, cine Îl iubește cu adevărat pe Dumnezeu și pe Domnul Isus va face tot posibilul să-L cunoască mai bine, iar asta se poate întâmpla numai prin Biblie. Nu ai experimentat niciodată că, în timp ce citeai, anumite lucruri ți s-au clarificat deodată? Dorința Domnului Isus este ca noi să creștem în cunoaștere. Ceea ce este neclar, ca și cum te-ai uita într-o oglindă care nu reflectă clar fața, trebuie comparat cu desăvârșirea cerului. Când vom fi acolo, orice limitare și orice neclaritate, pe care le experimentăm aici pe pământ, vor dispărea. Atunci voi cunoaște în același mod în care Dumnezeu m-a cunoscut întotdeauna.

Dar cât timp trăiesc pe pământ, credința, speranța și dragostea îmi rămân la dispoziție. Pentru fiecare creștin credincios, aceste trei lucruri sunt stâlpii pe care se sprijină viața lui și puterea din care trăiește într-o lume care zace în rău (1 Ioan 5.19). Credința este același lucru cu încrederea. Un creștin credincios se încrede în Dumnezeu și în Domnul Isus pentru ziua de azi, în ciuda împotrivirii și a dificultăților pe care le întâmpină. Speranța tânjește după timpul în care va veni desăvârșirea. În Evrei 6.19 speranța este numită „ancora sufletului”. Ancora este foarte importantă pentru a menține nava în locul potrivit, astfel încât să nu fie dusă de curent. Un marinar a povestit odată că nu toate ancorele sunt la fel de fiabile. Dacă nu are încredere în ancora sa, nu are liniște. Dar dacă poate avea încredere în ancora sa, poate dormi liniștit. Dacă îți pui speranța în Domnul Isus și aștepti venirea Lui, nu vei fi dus în derivă.

În final, dragostea. Ea este cea mai mare dintre cele trei. Dragostea este cea mai mare, deoarece nu se îndreaptă doar către Dumnezeu și Domnul Isus, așa cum este cazul credinței și speranței, ci și către ceilalți oameni de pe pământ, pentru a le face bine. Dragostea este cea mai mare și pentru că ea rămâne eternă, în timp ce credința se sfârșește în vedere, iar speranța se împlinește.

Citește din nou 1 Corinteni 13.8-13. - Credința, speranța și dragostea apar împreună de aproximativ zece ori în Noul Testament (de exemplu, 1 Tesaloniceni 1.3). Caută și alte pasaje.